

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Octave Feuillet

Σκηναί παρισιναι. *Κίρκη (Circe: scène parisienne)*

Μετάφραση: ΔΙΚ

Πανδώρα, Αθήνα

τμ. 20, τχ. 472 (1869), σ. 311-315

ΣΚΗΝΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ.

ΚΙΡΚΗ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α .

Ο ΠΡΙΓΓΗΨ * * * ἐτῶν 30.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ * * χήρα, ἐτῶν 26.

Κοιτῶν τῆς Κομήσσης.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καλὴν ἡμέραν, κύριε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Πῶς! δὲν ἐξήλθατε; . . . Ἄ! εἶμαι λοιπὸν εὐ-
τυχής!

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πλὴν μ' ἐγράψατε ὅτι θὰ ἐλθητε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Σὰς τὰ ἔγγραφα; ἀληθῶς; . . . Ἄ! παράδοξον
πράγμα . . . ἄ! ἄ! ἀστεῖον! . . . Ἡ κυρία μήτηρ
σας εἶναι καλὰ; . .

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πολὺ καλὰ! . . ὀλίγον κουρασμένη μόνον. . . Πρὸ
μικροῦ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. . . Καθήσατε
λοιπὸν.

ΠΡΙΓΓΗΨ, (καθήμενος.)

Εἰξεύρετε ποῖος ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθον
ἐδῶ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ποῖος;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω συμβουλὴν. . . Σημειώ-
σατε ὅτι ἐδείπνων χθὲς εἰς τὴν πρεσβείαν. . . ἐγί-
νετο λόγος πολὺς περὶ μικρῶν κωμῳδιῶν αἱ ὁποῖαι
παίζονται ἐν συναναστροφῇ, περὶ παροιμιῶν, περὶ
τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐνὶ λόγῳ παιγνιδίων, τὰ ὁποῖα
παίζονται μεταξὺ παραβλημάτων, καὶ περὶ τῆς δυ-
σκολίας ἣτις ὑπάρχει νὰ εὔρη τις τοιαῦτα τὰ ὁποῖα
δὲν ἐπαίχθησαν συχνά, ἢ δὲν ἐπαίχθησαν εἰς πολλὰ
μέρη, καὶ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ παιχθῶσιν.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ναί. . . Λοιπὸν;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λοιπὸν! . . ἤμην ὀλίγον εὐθυμος. . . προσεπά-
θησα πάση δυνάμει νὰ συνθέσω ἐντὸς τῆς ἐβδομά-
δος ἐν τῶν τοιούτων παιγνίων. . . Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπὸ
τῆς χθὲς ἀδιακόπως αὐτὸ ἐνειρεύομαι.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Καὶ τί εὔρετε;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Τίποτε. Ἀκόμη δὲν εὔρον τίποτε. Ἀλλὰ μετ' ὀλί-
γον θὰ εὔρω. Ἐσκέφθην νὰ συνομιλήσω περὶ αὐτοῦ
μὲ σὰς. Θὰ παίξωμεν τοῦτο μεταξὺ μας, ἐὰν θέλη-
τε. Εἶναι εὐκολώτατον, καθὼς γνωρίζετε.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἐὰν ᾔναι εὐκολώτατον.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Μάλιστα εὐκολώτατον. Οὐδὲν ἀπλούστερον τού-
του. Θέλετε λοιπὸν νὰ δοκιμάσωμεν;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Θεέ μου, τὸ θέλω. . . Ἀλλὰ σεῖς θὰ κρατήσητε τὸ
κονδύλιον!

(¹) Dictionnaire de Linguistique (Collat. Migne) p. 743.

(²) Max Muller, *ibid* t. I, p. 323.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Βεβαίως.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ίδου χάρτης καὶ μελάνη, . . . ἡ κυανῆ μελάνη εἶναι καλή;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἡ κυανῆ μελάνη δὴν βλάπτει. (Κάθεται πλησίον μικροῦ τραπέζιου.) Ἐδῶ! καθήσατε λοιπὸν ἐδῶ ἀπέναντί μου, ὡς Μοῦσα, καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἄνευ περισσοτέρων περιποιήσεων' τί λέγετε;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πολὺ εὐχαρίστως . . . ἀλλ' εἶναι πολὺ δύσκολον, μὲ φαίνεται.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Τοῦναντίον μάλιστα, εἶναι εὐκολώτατον. Πάντοτε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα . . . Δύο πρόσωπα τὰ ὅποια συνομιλοῦσε περὶ βροχῆς καὶ ὠραίου καιροῦ . . . κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εὐφυῶς, ὅπως συμβαίνει Λοιπὸν τώρα τὸ εὑρετε;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ναί, ναί . . . Προχωρήσατε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἄς γράψωμεν λοιπὸν πρῶτον τὰ πρόσωπα . . . «Ὁ Κόμης, ἡ Κόμησσα. . . » ᾤ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ναί, βεβαίως . . . Μήπως εἶναι παροιμία;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ναί, εἶναι παροιμία.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄλλὰ ποία παροιμία; Ἐπρεπε πρῶτον νὰ τὴν εὑρῶ.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

ᾤ! Θεέ μου, διὰ τί; Εἶναι μάταιον . . . Μόνη θὰ φανερωθῆ κατὰ τὴν συνομιλίαν . . . θὰ προκύψῃ φυσικώτατα ἐκ τῆς συνομιλίας . . . θὰ ἦναι ὁ τελευταῖος χαρακτήρ.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄς ἦναι. Προχωρήσατε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

«Ὁ Κόμης, ἡ Κόμησσα. Σικνή πρώτη . . . » Λοιπὸν;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐ! . . .

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Τί λέγετε;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄλλὰ ποία εἶναι ἡ ὑπόθεσις;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Δὲν ὑπάρχει ὑπόθεσις! . . . Εἶναι παίγνιον, σὰς

λέγω! . . . μὴδὲν . . . αὐτοσχέδιόν τι ἀνύπαρκτον . . . προσφιλῆς διάλογος . . . οὐδὲν ἄλλο . . . Δὲν σὰς προτείνω νὰ προσποιηθῆτε τὴν *Μισάνθρωπον*, καλὸ καλὰ τὸ ἐννοεῖτε.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πάλιν σὰς λέγω ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζω περὶ τί-νος θὰ λαλήσωμεν.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Περὶ οὐδενός . . . περὶ φιλαριῶν . . . Εἰζεύρατε πῶς γίνονται τὰ παίγνια ταῦτα!

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅχι, πρίγγηψ μου, δὲν ἠξέσω διόλου πῶς γίνονται . . . ἀλλὰ καὶ σεῖς, μοὶ φαίνεται, ἐπίσης τὸ ἀγνοεῖτε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λοιπὸν ἄς ἴδωμεν, ἀγαπητῆ μου κυρία, ἄς μὴ ἐργιζόμεθα. Λέγομεν' «Ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμησσα,» δὲν ἔχει οὕτως; Εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . καὶ ὁ Κόμης ἐνοχλεῖται, ὑποθέτω . . .

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ναί, τοῦτο εἶναι ἀρετὰ νέον.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Δὲν λέγω ὅτι εἶναι νέον' ἀλλὰ τελευταῖον εἶναι μία ὑπόθεσις, ἀφοῦ ζητῆτε τοιαύτην. Λοιπὸν, ὁ Κόμης ἐνοχλεῖται, καὶ ἡ Κόμησσα . . . ἡ Κόμησσα . . .

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἐὰν ἠνοχλεῖτο καὶ αὐτή;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ τοῦτο ἄλλη ἰδέα, καὶ γίνεται μάλιστα ἀρ-κούντως πρωτοφανῆς μὲ τὴν συμπλήρωσιν ταύτην. Ἐνοχλοῦνται καὶ οἱ δύο . . . τώρα λοιπὸν παρατηρεῖτε, ἀγαπητῆ μου κυρία, προχωροῦμεν . . . Ἄς μεταβῶμεν εἰς τὸν διάλογον . . . Αὐτὸς εἶναι εὐκολώ-τατος . . . Ἄμα μεταβῶμεν εἰς τὸν διάλογον, τότε τὰ πάντα βαίνουνσι μόνα. — «Ὁ Κόμης . . . » — Ὁ Κόμης . . . Εἰσέρχεται, ἔ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Περίφημα!

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ εἰσερχόμενος λέγει . . .

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί λέγει;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Πῶς;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Σὰς τὸ ἐρωτῶ.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ναί . . . δύναται νὰ εἰπῆ, παραδείγματος χάριν' «Πάντοτε μεμονωμένη, ἀγαπητῆ κόμησσα!»

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν εὐρίσκω οὐδὲν ἀνάρμοστον εἰς τοῦτο.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἰσα, ἰσα, τοῦτο εἶναι ἡ φράσις ἀνθρώπου ἐναχλη μένου... « Πάντοτε μεμονωμένη, ἀγαπητὴ κόμησσα ; »

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Λέξις θελκτικὴ. — Καὶ ἀποκρίνεται εἰς αὐτὴν ἡ πάντοτε μεμονωμένη Κόμησσα ;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Περιμείνατε... ναί... ἴσως... δηλαδὴ ὄχι... τοῦτο δὲν ἀρμόζει.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄντὶ νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸν διπλωματικὸν κλάδον, ἔπρεπε νὰ κακαγίνητε εἰς τὴν φιλολογίαν... μὲ τὴν εὐκολίαν τὴν ὁποίαν ἔχετε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶμαι ἀρκούντως ζῶν... Καὶ ἔπειτα σκέπτομαι ἄλλο πρᾶγμα... Λοιπὸν, ἀπέρχομαι.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅχι δά !

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Δὲν ἀπέρχομαι ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅχι, σὰς λέγω !

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἄς ᾔνοι. (Ἐπανακάθηται).

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἄς ἐπανέλθωμεν. Ποῦ εὐρισκόμεθα ; ... « Ὁ Κόμης, ἡ Κόμησσα... »

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πρέπει νὰ μ' ἐκλάβητε ὡς τρομερὸν ζῶν.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μήπως ὁ Κόμης λέγει τοῦτο ;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ὅχι, ἐγὼ τὸ λέγω.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ὅλως τοῦναντίον... Σὰς εὐρίσκω ὀλίγον ἰδιότροπον μόνον.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἰδιότροπον, εἴθε πολὺ καλῆ... Ἄλλ' ὄχι, σὰς παρακαλῶ, πληροφρήθητε εἰς τὴν πρεσβείαν... θὰ σὰς εἴπωσιν ὅτι δὲν στεροῦμαι πνεύματος, καὶ ὅτι εἶχον μάλιστα ποτε καὶ τινὰ ἐνθουσιασμόν...

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἀλλὰ, πρίγγηψ μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ πληροφρηθῶ εἰς τὴν πρεσβείαν... ἀρκοῦσιν αἱ ἀναμνή-

σεις μου. Σὰς ἐγνώρισα πρό τινος καιροῦ λαμπρότατον, ὁπότε μὲ ἐρωτεύεσθε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λαμπρὸν, ὄχι· πλὴν ἤμην ὡς ἄλλος τις.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ναί, ναί, λαμπρότατον... Εἴθε νεκνίσκος λαμπρὸς, περίφημος, τρομερὸς!... (Τρίβει ἀπαλῶς τὰς χεῖρας).

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λοιπὸν μὲ περιγελάτε... Δὲν ἤμην λαμπρὸς πλὴν εἶχον ζωηρότητα... καὶ ἔκτοτε δὲν παρήλθον δύο ἔτη!—Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐφθανον εἰς Παρισίους... καὶ τὸ κλίμα δὲν μὲ εἶχεν εἰσέτι ἐπηφρέαση.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πιστεύετε ὅτι εἶναι τὸ κλίμα ;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ πῶς ὄχι! Πάντοτε πρέπει νὰ ὑπάρχη τις λόγος... Δὲν εἶναι ἡ ἡλικία... δὲν εἶμαι τριάκοντα ἔτων... Ἐκτὸς τούτου, πιστεύω ὅτι μέλλω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν, καὶ αὐτὴν τὴν διπλωματίαν... Ἡ μήτηρ μου μὲ μετακαλεῖ εἰς Βιέννην... ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς σήμερον τὸ πρωὶ... ἤθελον μάλιστα νὰ σὰς τὴν ἐπιδείξω... (Ἀναζητεῖ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐνδύματός του, καὶ ἀνασείρει ἐπιστολὴν, κατὰ τὸ ἤμισυ τετυλιγμένην ἐντὸς μελανοῦ τριχάπτου).

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τί εἶναι τὸ τρίχαπτον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυλακίου σας ;

ΠΡΙΓΓΗΨ, (τεταραγμένος).

Τρίχαπτον ;... Ποῦ βλέπετε τρίχαπτον ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Τοῦτο ἐδῶ. — Πλὴν εἰπέ μοι, πρίγγηψ μου, αὐτὸ εἶναι κάλυμμα ἐδικόν μου ;

ΠΡΙΓΓΗΨ (τεταραγμένος).

Ἐδικόν σας κάλυμμα... αὐτό ;... Εἴθε βεβαία ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βεβαίότατα!... καὶ μάλιστα τὸ λαμβάνω, ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε... Εἶναι τρίχαπτον μεγάλης ἀξίας, μὴν ἀμφισβᾶλλετε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε, κυρία μου, ὅτι δὲν ἀπέδιδον εἰς τοῦτο ἀξίαν τινά. Ἀλλὰ πῶς εὐρέθη ἐν τῷ θυλακίῳ μου ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Εὐκολωτάτη ἡ ἐξήγησις. Θὰ τὸ ἀφῆκα εἰς τὴν πρεσβείαν κατὰ τινὰ ἐπίσκεψιν. Θὰ σὰς ἐπεφόρτισαν νὰ μοὶ τὸ κομίστητε, καὶ, μὲ τὴν συνήθη σας ἀλλοφροσύνην, θὰ ἐλησμονήσατε τὴν παραγγελίαν.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἐχετε δίκαιον, τοῦτο θὰ ᾖναι. Σὰς ζητώ μοι ἀ-
κίς συγγνώμην. Ἐχετε δίκαιον! Παρατηρεῖτε τί-
ποτε πλέον δὲν ἐνθυμούμαι. Ὀλαί μοι αἱ δυνάμεις .
. . . καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή! . . . ἐξησθένησαν. Ἐ-
φθασε πλέον ὁ καιρὸς καὶ ἂν πρέπει ν' ἀναπνεύσω
τὸν ἀέρα τῆς γενεθλίου γῆς. Βλέπετε τί μοι λέγει
ἡ μήτηρ μου ;

ΚΟΜΗΣΣΑ (ἐπεξερχομένη τὴν ἐπιστολήν).

Ἡ μήτηρ σας ἔχει ὕψος ἀξιεράστου γυναικός.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ναί, πολὺ ἀνταγαπώμεθα. Μὲ συνιστᾷ νὰ μὴ κα-
ταγίνωμαι πολὺ, ἡ καλὴ μήτηρ! Μὲ νομίζει πάν-
τοτε ἀκαταδάμαστον.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἵπῆρξατε λοιπὸν τοιοῦτος, πρίγγηψ μου ;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ναί, βέβαια, ὀλίγον τι, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν
ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς συναντήσω . . . Τώρα λοι-
πὸν τί μὲ συμβουλευέετε ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ν' ἀναχωρήσετε, ἀφοῦ ἡ μήτηρ σας θέλει νὰ σὰς
ἐπανίδη.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχω, καὶ, διὰ νὰ σὰς
εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἦλθα ἀπόψε ἐπίτηδες διὰ νὰ σὰς
ἀποχαιρέτισω.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πῶς! διὰ νὰ μ' ἀποχαιρέτισετε ; . . . Καὶ ἡ πα-
ροιμία ; Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἀστείότης αὐτῆ ;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἡ παροιμία ! Ἴδου, κυρία μου, θέλω ἡ τελευταία
ἐντύπωσις τὴν ὅποιαν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ᾖναι εὐχά-
ριστος. Θὰ γελάσητε βεβαίως. Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς
παροιμίας. Θὰ ἐνθυμῆσθε πολὺ καλὰ τί συμφωνή-
σαμεν ἀμφότεροι πρὸ δύο ἐτῶν, ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ
σὰς προσήνεγκον τὴν καρδίαν μου καὶ τὸ ὄνομά μου.
Συμφωνήσαμεν ὅτι, ἐὰν ᾔθελον νὰ σὰς βλέπω ὡς
φίλος, ὠφείλον ν' ἀπέχω αὐστηρότατα παντὸς ὑπ-
αινιγμοῦ περὶ ἐρωτὸς ὀριστικῶς ἀπολακτισθέντος.
Καὶ περὶ τούτου σὰς ἔδωκα τὸν λόγον μου, καὶ πι-
στεύω ὅτι τὸν ἐτήρησα ἀκριβέστατα.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μάλιστα, ἀκριβέστατα.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λοιπὸν τώρα θὰ τὸν ἀθετήσω. Συγχωρήσατέ μοι
σὰς παρακαλῶ διότι ἀναχωρῶ. Ἡ ἔχεμυθία μου καὶ
ἡ περισκεψίς μου σὰς ἔκαμαν βεβαίότατα νὰ πιστέ-
σητε ὅτι εἶχε θεραπευθῆ τὸ πάθημα.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Βεβαίότατα.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ναί! Καὶ ὅμως ἐπλάνηθητε. Σὰς ἀγαπῶ πάν-
τοτε. Σὰς ἀγαπῶ ὡς μακρινός, ὡς παιδίον, ὡς ἀγ-
γελος, ὡς ἄγγις, ὅπως θέλετε. Ἀποφασίσας ν' ἀ-
ναχωρήσω, ἠθέλησα πρότερον νὰ ἐπιχειρήσω τελευ-
ταίαν ἀπόπειραν, ἀπόπειραν τῆς ἀπελπισίας. Ἡ ἰ-
δέα τῆς παροιμίας ταύτης μοὶ ἐπῆλθεν, καὶ ὑπὸ τὴν
αἰγίδα αὐτῆς ἀπεφάσισα νὰ σὰς ἐκδηλώσω τὰ αἰ-
σθήματά μου μὲ τόσον πάθος, μὲ τόσων συγκίνησιν,
μὲ τόσων εὐφραδειαν καὶ πνεῦμα, ὥστε βεβαίως ἡ-
θέλατε μαλαχθῆ, θαμβωθῆ καὶ ὑποκύψῃ. Παρατη-
ρήσατε βεβαίως πῶς ἐπέτυχον! — Δὲν εἶναι τῷ ὄντι
κωμικόν ; — Τώρα, κυρία μου, σὰς ἀποχαιρέτῶ.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Ἵγιαίνετε, πρίγγηψ.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Μίαν μόνον ἀκόμη λέξιν. Κάμετέ μοι σὰς παρα-
καλῶ τὴν χάριν νὰ μοὶ εἰπῆτε διὰ τί ἠρνήθητε νὰ
μὲ ὑπανδρευθῆτε. Ἡ πρότασίς μου ἦτο καὶ ἐντιμο-
τάτη καὶ εὐπρόσδεκτος. Διὰ τί τὴν ἀπελακτίσατε
μετὰ τσαύτης περιφρονήσεως ; Μήπως ἐξ ἰδιοτρο-
πίας, μήπως ἐξ ἀντιπαθείας, ἢ μήπως ἔχετε σπου-
δαῖόν τινα λόγον ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Εἶχον λόγον σπουδαῖον.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Ἀγαπούσατε ἄλλον ;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Οὐδένα.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Λοιπὸν ἡ καρδία σας ἦτον ἐλευθέρη ὡς καὶ ἡ
χεὶρ σας. Δὲν εὐτυχῆσατε ἀρκούντως, ὡς ἡ ἰδία μοὶ
ὠμολογήσατε τοῦτο, μὲ τὸν σύζυγόν σας . . . ἂν
καὶ ἦτο λαμπρὸς, ὡς βεβαιούται.

ΚΟΜΗΣΣΑ (σοβαρά).

Ἦτο λαμπρὸς, λαμπρότατος, περίφημος, καὶ ἀ-
καταδάμαστος ὡς καὶ σεις . . . ἄλλοτε.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρξατε εὐτυχῆς, καὶ ἐπομένως
δὲν δύνασθε νὰ καυχῆθητε ὅτι ἐλάβετε δείγματα πί-
στεως κατὰ τὸ παρελθόν. Ἐγὼ ἐν τούτοις εἶχον
καλὸν ὄνομα, περιουσίαν, κοινωνικὴν θέσιν. Τότε δὲν
ἦμην ἀσθενὴς καὶ καταβεβλημένος ὡς τώρα. Ἦμην
ὑποφερτός.

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Πολὺ ὠραῖος μάλιστα.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Εἶχον φήμην φλυαρίου ἀρκετὰ εὐφροῦς. Σὰς ἐρω-
τευόμεν, ἐάν ἐνθυμῶμαι, μὲ . . . πνεῦμα

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Μὲ πολὺ, πολὺ πνεῦμα.

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Καὶ ὅμως μὲ ἠρνήθητε! . . . Διὰ τί;

ΚΟΜΗΣΣΑ.

Δὲν μκντεύετε;

ΠΡΙΓΓΗΨ.

Διόλου.

ΚΟΜΗΣΣΑ (Λαμβάνει τὴν χεῖρά του,
καὶ τὸν παρατηρεῖ γλυκέως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς).

Διότι ἀγαπῶ τὰ ζῶα, φίλε μου!

(*Ex t̄w̄r τοῦ Octave Feuillet.*)

Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ ΔΙΚ.